

ISRAEL IN HET VIZIER

VOORWOORD

Op woensdagavond 20 maart 2019 was een groep van 50 mensen bijeen voor een bidstond voor Israël uitgaande van de Stichting Gebed voor Israel en het Steunfonds Israël / Isaac da Costa in de Christelijk Gereformeerde Kerk van Meerkerk. De heer J. Dijkshoorn opende de avond en de sprekers waren onze voorzitter, dominee K. Hoefnagel van het Steunfonds Israel en op uitnodiging ds. C. Sonneveld, predikant van de Gereformeerde Gemeente te Alblasserdam.

Gronding van eerste Israel commissie

In 1993 is de eerste Israel commissie opgericht, daarna het Deputaatschap voor Israël. Dominee Sonneveld mocht tezamen met ouderling G. Roos regelmatig Israël gaan bezoeken.

Ds. Sonneveld: op het gebed doet de Heere grote wonderen

Het is bijna 25 jaar geleden, dat ik voor het eerst in Israël mocht zijn. Het was, tijdens een verlof periode waarin mijn vrouw en kinderen vanuit Nigeria in Nederland verbleven. Onvergetelijk was de reis, die ik toen mocht maken. Ik vergeet ook nooit de laatste dag van dat verblijf. Het was in Haifa, de stad die tegen de helling van het Karmel gebergte is gebouwd. Ik was diep onder de indruk van alles wat daar te zien was. Is Jeruzalem de stad van de godsdienst, is Tel-Aviv vooral de stad van de cultuur en van het amusement, Haifa is in het bijzonder de stad van de arbeid. Het is een havenstad waar hard wordt gewerkt. Tegen de helling van dat gebergte was ook een indrukwekkende tempel te zien. Een tempel met een prachtige koepel en met heel bijzondere tuinen, terrassen, trappen er om heen. Maar eigenlijk is het om te huilen. Want het is een Bahai tempel. Een tempel behorend bij een syncretistische godsdienst; een dus die alle godsdiensten zoekt met elkaar probeert te vermengen. Wat een prachtige tempel, maar wat erg, denk je dan. Ik had tijdens die reis niemand ontmoet die van de Heere sprak. Die op de Messias wachtte. Die van Jezus Christus mocht spreken. Zo stapte ik op de bus naar Haifa, de bus die me zou brengen naar Ben Gurion Airport bij Tel-Aviv. Nooit vergeet ik het verdrietige gevoel en de bedroefde vraag van binnen, 'HEERE, is er dan niet één meer, die U vreest? Niet eentje die U kinderlijk mag vrezen vanwege de genade Gods in Christus Jezus?'. Ik heb er niet één ontmoet...!'. Zo ging het met de bus naar het vliegveld ... En toch, daar was iets in me dat ik geen naam kon geven... Iets dat zei: De HEERE gaat voort met Zijn werk. Er was ook iets dat mij deed geloven – ik zeg het maar heel voorzichtig – dat ik daar nog terug zou komen. Dat dit eerste bezoek niet meteen ook het laatste bezoek zou zijn.

Dit was in november 1985. Vrienden, wie schetst mijn verbazing, dat ik ongeveer acht jaren later weer in Haifa mocht zijn. Wij waren als gezin weer teruggekeerd van het zendingsveld. Ik had een plaats gekregen in de Gereformeerde Gemeente van Krimpen aan den IJssel.

In 1993 werd vanuit de Generale Synode van het kerkverband dat ik mag dienen, een deputaatschap opgericht. Het fungeerde eerst nog als een commissie onder de zending, "de commissie voor Evangelie verkondiging onder het Joodse volk". Een paar jaar later werd het een deputaatschap rechtstreeks onder de Synode, "het Deputaatschap voor Israël". Ik mocht daar deel van uitmaken

vanaf het eerste begin. Tezamen met ouderling G. Roos, bekend van het Reformatorisch Dagblad in der tijd, was het mijn opdracht om regelmatig het land Israël te bezoeken.

Ik denk dat het was in 1994 toen ik opnieuw in Haifa was. Via een Arabische Christelijke vriend in Galilea waren we uitgenodigd om het Woord te brengen in een kleine Russisch Joodse gemeente in Haifa. En zo stond ik op een sabbat, op een zaterdagmorgen, in een eenvoudig gebouw in Haifa. Ik sprak in het Engels en werd vertaald in het Russisch, dus elk ogenblik moest ik even stoppen om de vertaler zijn werk te laten doen. In zo'n ogenblik keek ik door een open raam van dat gebouw en zag daar tot mijn verwondering diezelfde tempel staan. Die Bahai tempel. Dat overweldigde me. Dat vervulde me met een gevoel van diepe verwondering. Vlakbij die tempel was dus een gemeente waar het Evangelie van vrije genade in Christus klinkt. En wij mochten daar hier op dat moment heel eenvoudig iets vertellen uit de Bijbel. Het was de gelijkenis van de zaaier en het zaad. Het was net of de HEERE op die zaterdagmorgen zei: Kijk nu eens en denk eens terug! Wonderlijk! Hier waren tóch Christenen, toch Messias-belijvende Joden, toch mensen waaronder de Heere wilde werken met Zijn Geest.

Ik moest aan deze geschiedenis denken toen ik het voorwoord las bij het boekje: Aantekeningen bij mijn catechisatiën. Een boekje waarin je het onderwijs van ds. J. Fraanje kunt vinden, dat hij aan jonge mensen op de catechisaties hebt gegeven. Ds. Fraanje schrijft zelf in het voorwoord op dat boekje iets over zijn leven een paar persoonlijke dingen.

In de eerste plaats, hoe hij met een Drie-Enig God werd verzoend. Hij beleefde, dat hij alles verloor, dat hij afgesneden werd uit Adam en met bewustheid voor zijn eigen hart mocht worden ingeplant in Christus, ja hoe hij mocht leren kennen de vrijspraak van schuld en straf en mocht ontvangen het recht op het eeuwige leven. Verzoend met een Drie-Enig God. En juist dan gaat hij spreken over het Joodse volk. **Juist dan, dat is heel opmerkelijk.** Zolang wij nog niet afgebroken zijn, zolang wij nog niet afgesneden zijn van al het onze, staan wij zo dikwijls boven het Joodse volk.

Dan zijn de Joden die hardnekkige mensen en wij zijn die goede Christenen. Maar er wordt geen goede Christen zalig! Er wordt geen vriend met God verzoend. Er wordt alleen een vijand met God verzoend en dat beleefde die knecht. En toen hij die rijkdom en die ruimte mocht zien in God, zoals hij die nooit eerder had gezien, toen werd hij ook zo ruim voor het Joodse volk. Ook opmerkelijk... dan vertelt dominee Fraanje dat hij moest worstelen. Worstelen in het gebed aan de genade troon. Worstelen voor het Joodse volk. Onder tranen heeft hij uitgeroepen: 'O HEERE, zijn er dan gans geen uitverkorenen meer onder Uw oude Bondsvolk! O, God ik roep U aan, ik grijp U aan in Uw sterkte'. En dan laat de HEERE hem zien, dat ze er zijn, dat ze er geweest zijn en dat ze er nog zullen zijn. Omdat HIJ is Die God van Abraham, van Izak en van Jakob. Hij houdt getrouw Zijn Woord en dan zegt ds. Fraanje: **'Ik mag wel bekennen en ik zal het niet verzwijgen, dat het gebed voor Israël een artikel is geworden in mijn gebedsleven.'** Is het dat ook voor u? Is het dat ook voor jou?

Israël in uw gebedsleven opnemen

Een artikel in uw gebed, zoals we zojuist van dominee Hoefnagel hebben gehoord vanuit Romeinen 10 vers 1. **"Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid."** Ik stel die vraag maar in alle bescheidenheid maar ook in alle ernst en eerlijkheid, want lieve vrienden dat spreekt allemaal niet zo van zelf. Israël, och, nou ja, er zijn sommige mensen, die zich daar mee bezig houden, die hebben een bepaald licht, een vreemd licht in hun ogen, dat zijn die Israël fans, dat zijn die Israël fanaten. Vooruit, laat ze maar bezig zijn met Israël, maar... eigenlijk is de tijd van het Joodse volk al voorbij... Och er mocht nog eens een enkeling worden toegebracht, maar God heeft met Israël als volk afgerekend. Zo is de gedachte bij velen... de kerk ... de kerk daar gaat het om, die is in de plaats gekomen van Israël. Helaas zo wordt er dikwijls gesproken, zo wordt

er dikwijls ook gedacht. Vanavond kreeg ik een meditatie onder ogen van een collega uit mijn eigen kerkverband, hij leeft niet meer, maar wij mogen hartelijk geloven, dat hij van alles verlost is. Dat hij juicht voor de troon. Toch, ik wreef mijn ogen uit, toen ik las in die overigens zeer leerzame en stichtelijke meditatie: 'Al de heerlijke en stichtelijke arbeid van de Zaligmaker zou zeker ten goede komen aan Zijn uitverkoren kerk, maar het zal Jeruzalem niet ten goede komen. Zijn Koninklijke, Zijn Priesterlijke en Profetische bediening zou aan haar voorbij gaan.

Als de Heere aan Zijn aardse bediening voorbij gekomen is dan moet HIJ van die stad zeggen, Mijn komst heeft niet tot uw vrede gediend'. Dat zijn woorden van een predikant uit de recente tijd en u proeft het verschil met die dominee uit vroeger tijd. En ook andere namen zouden genoemd kunnen worden als het gaat over die verwachting voor het oude Bondsvolk en de bekering van het Joodse volk. Mensen als Mientje Vrijdag en Bart Roest. Mensen ook binnen uw kerkverband. Ik was in der tijd bijzonder getroffen door het boek van dominee P. den Butter, 'Volk tussen eenzaamheid en eeuwigheid'. Wat heeft dat boek me getroffen.

1994

Het Deputaatschap voor Israël mocht een begin maken met zijn werkzaamheden in het land der vaders, het land Israël. Na verloop van tijd ontmoetten we de gemeente die nu wordt geleid door dominee David Zadok. Het was de gemeente Grace & Truth (Chesed Ve'emet), een Messias-belijdende gemeente, die een calvinistische oriëntering heeft, als het gaat over de heilsleer. Gods vrijmachtige, Gods soevereine genade in Christus, wordt daar van harte beleden. We mochten daar enig werk doen, mochten er telkens terugkomen voor Bijbelstudies. Ook in dat opzicht hebben we weleens bijzondere ervaringen meegemaakt. Ooit waren er maar een handvol mensen, maar het was toch goed op die avond daar in Rishon-Le-Tsion.

Jaren later kwam ik in Kiev aan, de hoofdstad van Oekraïne. We waren op bezoek aan dat land om ook daar Joden, in het bijzonder ook Messias-belijdende Joden te bereiken met die Enige Naam tot zaligheid. We werden opgewacht op het vliegveld van Kiev. Daar stond een jonge vrouw die Irina heette, zij zou onze vertaalster zijn. Een Joods Russische vrouw die Christen was geworden. We zaten koffie te drinken op het vliegveld en na een kwartiertje zei ik: 'Ik heb een heel vreemd gevoel. Als ik jou zo aankijk, dan is er iets in mij, dat zegt, wij hebben elkaar eerder ontmoet. Maar dat kan toch niet? Ik ben nooit eerder in Oekraïne geweest. Ze kreeg een kleur. Ze zegt, we hebben elkaar inderdaad eerder ontmoet, maar dat bent u misschien vergeten. Maar dat is ook geen wonder, want ik zag er toen heel anders uit. Irina had inmiddels lang haar. Irina had een vredige uitstraling. Ze zei U gaf een Bijbelstudie in de gemeente van Rishon-Le-Tsion. Maar hoe kan het dan, dat ik je niet ken? Ze zei: na afloop hebben we nog even staan praten, want ik had een vraag, maar ik had toen een punkhoofd met heel kort haar en een heel aantal ringen in beide oren,. Wie was Irina? Zij was inderdaad een jonge vrouw uit Oekraïne, om precies te zijn: uit de buurt van Tsjernobil waar in der tijd die kernreactor was ontploft. En omdat zij Joods was, had de Staat Israël haar en anderen aangeboden om naar Israël te komen en daar was ze aan lager wal geraakt. Ze was in een huis terecht gekomen met jongeren, die op een hele vrije manier met elkaar omgingen. Maar ze kreeg een uitnodiging om eens te komen naar een kerkdienst van Grace & Truth. En dat maakte indruk op haar. Ergens was er nog een oma in haar voorgeslacht, die christelijk was. Die oma had haar een bijbeltje meegegeven en ze zocht dat bijbeltje op. Toen las ze van die grote schare, die niemand tellen kan, dat volk dat met de palmtakken in de handen in die lange witte klederen, gewassen in het bloed van het Lam, eenmaal God zal grootmaken en dat het Lam mag aanbidden in alle eeuwigheid. Wat werd ze jaloers op dat volk! Nee, toen kon ze niet meer terug naar dat jongerenhuis. Ze ging op zoek naar de Heere. Welnu, dat was net gebeurd, toen ik die Bijbelstudie hield op die avond in Israël, en dat vertelde ze me op de luchthaven van Kiev. Maar, zegt ze, ik zag er toen heel anders uit. Nu had ze

mooi lang haar en was ze anders gekleed. Zeg eens, vroeg ik haar, wie heeft je verteld dat dat dat lange haar bijbels is? Niemand heeft mij dat verteld, was haar antwoord. Dat heb ik gelezen in Gods Woord.

We vlogen van Kiev naar Simferopol op de Krim. Ouderling Roos en ik waren druk met elkaar in gesprek en u weet wel, dan gaat het dikwijls over de kerkelijke zaken, maar zij zat een paar rijen voor ons en las alleen maar in Gods Woord. De Heere werkt onder Zijn oude Bondsvolk.

We zijn dus in aanraking gekomen met die gemeente van dominee Baruch Maoz. Toen kwam de vraag naar ons toe, zouden jullie willen helpen met de bouw van een kerk? Dat zou het eerste kerkgebouw zijn van een Messias-belijdende gemeente sinds het jaar 0. Dus sinds de geboorte van Christus.

Iemand zegt, ja ik ben ook in Israël geweest en ik heb allerlei kerken zien staan. U hebt gelijk. Dan gaat het over historische kerken, dan gaat het niet over kerken van Joodse christenen, dan gaat het over de Grieks Katholieken of over de Rooms Katholieken of de Luthersen. Dit zou echter de eerste kerk worden van een Messias-belijdende gemeente. Maar het zou wel veel geld gaan kosten. En wij hadden dat niet als beginnend deputaatschap. Bovendien hadden we niet een dergelijk mandaat van de Synode gekregen. Wat we wel merkten, was dat er al veel meelevens kwam uit verschillende kerkverbanden met het werk dat we mochten doen. Toen dachten we: Dit zou een uitnemend project zijn, een project dat interkerkelijk van opzet kan zijn. We moeten dan ook iets nieuws beginnen.

Zo is het Isaac da Costa fonds geboren, want zo heette het toen nog: het Isaac da Costa fonds. Ik kwam daar net langs Gorinchem, dat was de geboortegrond van het steunfonds. Een mooi hotel vlak langs de rijksweg waar ouderling Roos en meneer André Diepenbroek, toen nog student aan de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem, met elkaar nadachten over de noodzaak van dat kerkgebouw in Israël. Het fonds is opgericht en daarna heb ik weer een stapje terug mogen doen.

*Er mocht een nieuwe stichting in het leven worden geroepen. U kunt zich voorstellen, dat ik vanavond best wel verwonderd ben. En dat ik ook verwonderd ben als ik de Nieuwsbrief weer in huis krijg en dan zie wat er nu allemaal mag gebeuren. Want mensen, dat was het eerste werk van het Isaac da Costa fonds: **Hulp aan die kerkbouw in Israël**. En daar is wat tegenop gekomen. Ja, Yad l'Achim ("een hand voor de broeders"), de anti-zendings-beweging van de orthodoxen en de ultra-orthodoxen, heeft geen steen op de andere gelaten om dit te bestrijden. Het is een rechtszaak geworden tot op het hoogste niveau, de Supreme Court, het Hoge Gerechtshof van Israël. Maar toen, ik ben zelf maar een arme bidder, een arme zuchter, maar we hebben weleens met aandrang aan de Heere mogen vragen, of Hij wilde laten zien dat Hij regeert en dat het Zijn zaak is. **DIE KERK MAG DAAR NU STAAN**. En we hebben gehoord vanavond over andere werkzaamheden van het Isaac da Costa fonds, die inmiddels begonnen zijn en worden uitgebreid.*

Waarom zijn we nu vanavond bijeen?

Niet om over ons werk te vertellen, als zodanig, dan zijn we gauw uitverteld. Maar om te bidden. Gebed voor dit werk is nodig. Gebed ook voor het werk in Nazareth, waar inmiddels een gemeente mocht ontstaan. De gemeente die zeer binnenkort in Maarten Dekker haar eigen eerste predikant hoopt te krijgen. Ik zal daar niet veel over vertellen vanavond. , Toch één ding. Vanuit de gemeente Grace & Truth verhuisde een vrouw met haar gezin naar Nazareth. Ze was tot verandering gekomen tijdens de periode dat ze in het zuiden van Israël woonde. Zij kwam uit de voormalige Sovjet-Unie en ze werd gedoopt in de gemeente Grace and Truth, maar haar man was mordicus tegen het christelijk geloof en haar kinderen kreeg ze ook niet mee. Toen hoorde David Zadok (hij was toen nog geen predikant) dat wij zochten naar een ingang in Galilea, het gebied dat in de Bijbel genoemd wordt het

land van de schaduwen des doods, maar ook het gebied waar een groot licht zou opgaan, en dat de Heere ons leidde in de richting van Nazareth Hij vroeg mij, heb je weleens gehoord van Ohra? Ik zeg, wie is Ohra? Ohra betekent licht in het Hebreeuws. Toen vertelde hij van deze vrouw en zei: we hebben geen contact meer met haar gehad sinds haar verhuizing. Ze moet erg eenzaam zijn. Maar hier is haar telefoon nummer. Probeer haar maar te bereiken. Dat was niet zo eenvoudig. Maar ik had in Galilea een Arabische Christelijke vriend, voorganger van een gemeente in Galilea Fatien Yacoub. Die wilde wel mee gaan zoeken. Die beste Fatien, die een paar weken geleden is overleden. Hij wilde wel mee. En daar gingen ze dan: een Arabische christen en een jongen uit het Nederlandse polderland op zoek naar een vrouw uit de voormalige Sovjet-Unie. Het was zoeken naar een speld in een hooiberg. Je kon haar toch bellen?, vraagt iemand. Dat is zeker waar. En inderdaad, we kregen haar ook aan de lijn, maar toen ze uitlegde waar ze woonde en we op zoek gingen, lukte het niet. Keer op keer ging het mis, totdat Fatien zei: 'Zullen we het nog een keer proberen? Maar laten we **eerst bidden**, ja zo zaten we in de auto. 'Heere wilt U ons in een van die flats bij haar brengen, want we kunnen haar niet vinden. En zie, toen mochten we haar vinden. Ze was zo blij en zo verwonderd twee andere christenen te ontmoeten! We mochten een paar boeken bij haar achterlaten, zoals de Bron der Zaligheid van Murray McCheyne en de viervoudige Staat van Thomas Boston. De tranen liepen over haar wangen toen we afscheid namen. Niet lang daarna is het werk in Nazareth begonnen en mocht evangelist Maarten Dekker vertellen, dat deze vrouw de eerste was van een nieuwe gemeente.

Uitgewerkt van kerkdienstgemit: Christelijk Gereformeerde Kerk Meerkerk op 20 maart 2019

Vuren, 21 maart 2019 Margriet Westmaas